

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

עין משפט גר מצוה

זה א"ל מ"י פ"ה מה' תפנית הלכה טו סמג פסוק מ"ד ט"ו פ"ה א"ת סימן תקק ספ"ד :

תורה אור השלם

1. שיתוף ה' מורה לרוב דרש גימטריא א"ת ט"ו ס"ה תהלים ט כ"א
2. ה' שמעתי שמעך יראתי ה' פעלך בקרב שנים יחידה בקרב שנים תורתי ברנזי רבם תורה ה' חקוק ג' ב
3. וידו הקה הולכים הלוקח ודבר וזהו רבך אש וסוסי אש ופרדו בין שניהם ויעל אלתו בסגרה השקמים:
4. לנש שקמו רצחו אשר ירצח את רעהו בבלי דעת והוא לא שאו לו מתחיל שלשום ונס אל אמת מן העדים האל הדי: דברים ד כ"ב
5. נדמו עמי מבלי הערת כי אמת הערת מאסת ואמאקך מחול לי ותשבת תורת אלקיך אשכח בניך גם אני הושיע ד' כ"ו
6. כי עם בציון ישב בירושלם כבו לא תבכה רצו חזק לקול ועצב כשקעו ענין:
7. והנן לבס ארבי לרם צד ומי לקח ולא יבנה עור מורדך והיו ענין ראות את מורדך:
8. בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר מפורד לבקר אשר תפודו ומפראה ענין אשר תפודו ומפראה דברים כח טו
9. ארץ עשקה כמו אפל צלעות ולא סדרים ותפע כמו אפל: איוב י' כ"ב

זה ריח טוב ומין ממרים הוא לענמן: עהרס יש כך. לפיכך מריחה לך ולא בעל הריח מאלכך: אסא כריס. דרכה בר רב הווא: אל. רב הווא לנביא: שפתס אס לבי. עהרס אס לבי. וספסיס אס שני. שהראיתי שזההנך על נכך

רמיה: אהבה: איטפל כ"ס. גדלו כנימו: רבי רבי. גלג גדל אומי ואע"פ כן איני נכך: בר כרסך אסא. ואין עלי לכנך כנן: **בתנאי**: כפולמוס. חיל שהביא אספסינוס על ירושלים: **עטרוס** חתנים ואירוס. מפרש בגמרא: **כפולמוס** של עטרוס. שהביא הורקנוס אחרים מובילום אחיו. וכן זה לזה היו חתנים ושמים שנה כדאמר כסדר עולם: **עטרוס** כלום. מפרש בגמרא (ע"ג): **כפולמוס** פאחרון. הוא של מורכב הכיט ושל טיטוס נמי הוא: **כאפריון כסוך העיר**. שהיו מוליכין אותה מצית אביה לביט בעלה ואפריון של מעילים וטליתות מחובות מוקפות לה: **מושלי משלום**. לתם אית אמללא ועטס לתכמה לוכנכ בה כשערי כינה כגון ממלות שעולים דלאמר כסנהדרין (דף לח): כי הוא דרש ר"מ בפירקא הוה דרש מילתא שמעתא וימלתא אגדתא וימלתא מתלי: **שקדניס**. שקדני על דלתות בית המדרש לילה ויום כדאמר ביבמות (דף סג): אלל מה אעשה שנפשי משקה בתורה: **הדרשניס**. שהיה נקי בעמי המקראות כדאמר לא ויפתי שחמנר יליאת מלרס כללות עד שדרשה בן זומא (בבבא דף י"ג): **בעל כבוד סורה**. שהיה נוטן לבו לדרוש כל קוין של כל אית וכו"ו מביט ימירות ואומיות ימירות כגון דת ונת אלז דורס (פסנהדרין דף נ"א): והוה כבוד תורה גדול שאין בה דבר לבעלה: **אנשי מעשה**. בעוה כשחיותו ועושה מעשים מופלאים כדאמר בתענית (דף כ"ה): ממתי כשורין יאמר לחומין וילוקו ולעוים להביא זאבים בקריהיס: **קטנופס** של חסידים. שהיו התקדים הולכים וכלים והוא היה קטנופס וקופין: **זו הפכמה**. זה לא ידענא מאי היא: **שפתס ר"ג** הוקן בעל כבוד סורה. כמסכת מגילה (דף כ"א). אמר שעד שמת הוא היה זכיריות בעולם ולא היו למידין תורה אלל מעומד משמת הוא ירד חולי לעולם והארכו ללמוד תורה מיושב: **כסל** זו הפכמה. שהיה חסס ועשיר וכתיבס רביס אוכלין על שולחנן: **וכני מורין**. מיוחסין: **ספו ראשס**. שגברת יד עז פניס ממוריס שהס עשיריס ואלו עניים: **נדלדלו אנשי מעשה**. אין תס להס: ואין דורס. לישרל: ואין מכקס. עליהס רחמיס: שרו חפייא. התחילו החכמים: **ספריא**. מלמדי מיוקוט סהס קטניס מן החכמים: **כעמא דארעא**. כעמי הארץ: אלל

שמבוזבז דין אביהם. קורעים דין אביהם כשנשאין לדונס אומרים לפניו וכו': **הקסיפס שניסס**. למה האכלתם ועברתם עלינו כמותנו ועברתם מזה כחייסס: **מוכרי רבב**. רבב הוא דבר מאוס כגון חלב ושומן ונדבק בנגדים וגמאסין ואין לך אדם מתעסק בהם אלל עני: **שפס ס' מורס להס**. לעל מיניה כתיב כי לא לנש ישכח אריון מקוט עניס תאכד לעד. שיתא ה' מורה להס מן להס מרות לאוהן עניס עושר שיהו הגויס נוהגין בהס כבוד וידעו הגויס שכן אנוס ואינן אלהות שאין כל הכבוד והגדולה שלהס: **מספסינוס בעליס אהס**. משוס עוני: **כקרב שניס**. אומה פעולה של דיינו דבר מורה שהיא כקירוב שניס ששניס לריכין להתקרב יחד כריסוי אחד: **חיפוי**. רפאהו והרווח להס וכן להס חיוסס: **המס הולכים הלוק ודבר**. כדברי תורה. כאלוהו וכאלו שע כתיב: **ראוין לישרף**. שעל מנת כן כה הכרב אס עליסס: **אחד מס**. ע"י חכירו שהרגו כשגוג זה גולה לערי מקלט ויחס אין כחן מיתה סימן למיתה (כ) וגלות סימן לגלות שאחד מת ואחד גולה: **כצלי דעת**. על אלל היה להס דעת להיות מלמדן זה אית זה ולמדן זה מזה: **נדמו עמי**. ויפתי דקרא ותשכח מורת אלכך: **כי עם כליון ישכ**. אלו יוצני ישיבת מורה וסיפא דקרא חנון יתן לקול ועקר: **לחס לר**. נמי הכתיב מדבר יומי שמונותיו קסין עליו ואעפ"כ יבש ונעמן בתורה: **ויסו עינד וגו'**. וכן בתריה כתיב ולא יבנה: **פרגוד**. מחליה: **לא יבנה**. לא יתקבה ממך כנכף כגדו ומחליח: **דלאמר**. מי יתן שביח יוס: **מי ידע**. אס ייעב מן הילול: **אלל דחליה**. מי יתן והיה זה יוס הנכ כזה שעבר: **אלל עלמא אסאי מקייס**. מאחר שהקללה הולכת סחיד ורבה: **אקדושה דסידרא**. סדר קדושה שלק תקוה אלל שיהו כל ישראל עוסקין בתורה ככל יוס דבר מועט שאומר קריאתו ותרגומו והן כעוסקין בתורה ויפון שנהג ככל ישראל בתלמודים ובעמי הארץ יש כחן עמיס קדושת השס ומלמד התורה כתיב הוא. וכן יהא שמה רבה מנכך שעונין אחר הגדה שהדרשן דורס כריסס ככל שנת היו נוהגין כן וסס היו נקנצין כל העס כשמוע לפי שאינו יוס מן מלכה יש כחן תורה וקדושת השס: **סדריס**. סדרי פרשיות דמורה: **ערה**. שפסקה מישראל: **ביטול עטס**. הפירות וריחם שמתוך שהיו טהורים ונהגין בטוהרה אף הקב"ה מטוהר פירותיהן מריח רע ומנוטעס רע: **מעשר ביטול שומן דגן**. בעון פיסוק מעשרות פסק שומן הדגן כשמו של מעשר דאיקרי חלב כדכתיב כל חלב יתהר וגו' (מגדלנ י"ז): **דמינוטפא**. שמינה יש

א"ל אשקין מאי אמר לו לאו בריך אנא והיינו דאמרי אינשי רבי רבי בר ברתך אנא: **בתנאי**: בפולמוס של אספסינוס גזרו על עמרות חתנים ועל האירוס בפולמוס של טיטוס גזרו על עמרות כלות ושלא ילמד אדם את בנו ויונית בפולמוס האחרון גזרו שלא תצא הכלה כאפריון בתוך העיר ורבותינו התירו שתצא הכלה כאפריון בתוך ר"מ בטלו מושלי משמת בן עזאי בטלו השקדנים משמת בן זומא בטלו הדרשנים משמת ר"ע בטל כבוד התורה משמת ר' חנינא בן דוסא בטלו אנשי מעשה משמת ר' יוסי קמנא פסקו חסידים ולמה נקרא שמו קמנא שהיה קמנא של חסידים משמת רבי יוחנן בן זכאי בטל זיו החכמה ימשמת ר"ג הוקן ר"ג הוקן בעל רבי ישמעאל בן זכאי בטלה זיו הכהונה משמת רבי כטל ענוה ויראת חטא: **ר"ר** פנחס בן יאיר אומר משהרב בהמ"ק כושו חברים וכני חורין וחפו ראשם ונדלדלו אנשי מעשה וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין דורש ואין מבקש ואין שואל על מי לנו להשען על אבינו שבשמים ר"א הגדול אומר מיום שחורב בית המקדש שרו חכימאי למהוי כספריא וספריא כחוניא וחוניא כעמא דארעא ועמא דארעא אולא

(א) תפנית י"ז: (ב) [תוספתא פטרי ע"ג] (ג) גיטין ג' נדה כא: (ד) מגילה ס"א. (ה) ש"א (ו) גירסת פ"ה ר"ב יוסע"ט (ז) ג"ל אס ק.

הגהות הב"ח

(א) נ"ב ונתן לבס ארבי להס לר: (ב) ר"י ד"ה חמד וכו' סימן למטה איבא וגלת:

גליון הש"ס

בתנאי יונית. עין תוספות ממתי דף טז ע"כ ד"ה ארזי ובריש פ"א מ"א דפלא: שם ספסא ר"י כ"ב ענה. עין תוספות כמותו דף ק"ג ע"כ ד"ה אלו יוס:

מוסף רש"י

הלוק דובר. והאבי כתיב (א) למחשען לה לא שיו הולכן עמקה של הלכה לא היו לילוקן ותחית י"א. אלא דחליה. מי יתן טקור של שחרית שהלכות מתחלקות ממד וכל שעה מורה קבלתה משפטיה (דברים כח טו). בפולמוס של אספסינוס. חיל שהעלה אספסינוס קודם שאל טיטוס עליהם (גיטין ג' ז).